

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 336/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer, s. r. o., Dénešova 19, Košice, za ktorú koná advokát JUDr. Richard Bauer, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 67/2015 z 22. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 67/2015 z 22. októbra 2015, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa, a to [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8Sžo/67/2015 a jeho rozsudkom sp. zn. 8Sžo/67/2015 zo dňa 22. októbra 2015 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/67/2015 zo dňa 22. októbra 2015 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] finančné zadosťučinenie v sume 2.000,- EUR..., ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 371,30 EUR... na účet jeho právneho zástupcu...“

Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a jej príloh vyplynulo, sťažovateľ bol rozhodnutím Obvodného úradu Spišská Nová Ves, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „obvodný úrad“) č. ObU-SN-OVVS-GL-2013/00118/11/LUK z 29. januára 2013 v prvej časti výroku uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že 25. augusta 2012 v čase okolo 10.30 h v obci [REDAKOVANÉ] spôsobil drobné ublíženie na zdraví [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a to tak, že ju chytil za pravú ruku, druhou rukou ju chytil za krk a zhodil ju na zem, čím jej spôsobil pomliaždenie a odreninu na pravom lakti, pomliaždenie a odreninu na oboch kolenách, bolestivý syndróm driekovo-krížovej chrbtice a bolestivý syndróm krčnej chrbtice po podvrtnutí krčnej chrbtice, a bola mu uložená pokuta 20 €. V druhej časti výroku bolo

týmto rozhodnutím konanie v priestupkovej veci sťažovateľa pre priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť tým, že sa 25. augusta 2012 v čase okolo 10.30 h v obci [REDAKOVANÉ] vyhrážal ujmu na zdraví [REDAKOVANÉ], a to tak, že jej kričal, že ju zabije, zastavené podľa § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch, pretože spáchanie skutku nebolo sťažovateľovi ako obvinenému z priestupku preukázané. Proti tomuto rozhodnutiu obvodného úradu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté druhostupňovým správny orgánom rozhodnutím č. SVS-OP1-2013/011666/TDL zo 6. mája 2013 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) tak, že odvolanie sťažovateľa bolo zamietnuté a rozhodnutie obvodného úradu potvrdené.

Sťažovateľ sa domáhal preskúmania zákonnosti tohto rozhodnutia žalobou proti Okresnému úradu Košice, odboru opravných prostriedkov, predtým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), pričom žalobu odôvodnil tým, že zistenie skutkového stavu veci je nepostačujúce, skutkový stav zistený žalovaným je v rozpore s obsahom spisu, žalovaný nezhodnotil riadne všetky vykonané dôkazy, najmä sa nevyporiadal s vierohodnosťou niektorých z nich.

O žalobe sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 S 200/2013-81 z 29. októbra 2014 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 S 200/2013-81 z 29. októbra 2014 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že krajský súd sa nevyporiadal s jednotlivými argumentmi uvedenými v žalobe sťažovateľa, najmä sa nezaoberal procesnými pochybeniami obvodného úradu, ktorými sťažovateľ argumentoval už v odvolaní proti jeho rozhodnutiu, nezaoberal sa spôsobom vyhodnotenia dôkazov žalovaným, sám vzal do úvahy iba niektoré z dôkazov a nijako sa nevyporiadal s existenciou štyroch rôznych výpovedí poškodenej rozchádzajúcich sa v opise priebehu skutku a zranení.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 67/2015 z 22. októbra 2015 rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 200/2013-81 z 29. októbra 2014 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 67/2015 z 22. októbra 2015 nadobudol právoplatnosť 18. novembra 2015.

Sťažovateľ sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 67/2015 z 22. októbra 2015 odôvodnil tým, že najvyšší súd sa dôsledne nezaoberal argumentáciou sťažovateľa v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, teda ani sťažovateľom uvádzanými porušeniami zákona, ku ktorým došlo ešte v konaní pred správnymi orgánmi. Najvyšší súd potvrdil ako vecne správny rozsudok krajského súdu bez toho, aby vyhodnotil dodržanie princípu materiálnej pravdy v konaní, nekriticky prevzal závery krajského súdu, ktorý nevzal do úvahy nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu správnymi orgánmi, a nevzal do úvahy ani porušenie práv sťažovateľa ako obvineného z priestupku. Sťažovateľ v sťažnosti znova zopakoval a zosumarizoval svoju argumentáciu prednesenú v jeho odvolaní v správnom konaní, v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného v konaní pred krajským súdom a v odvolaní podanom proti jeho rozsudku. Rozsudok najvyššieho súdu je preto nezákonný, arbitrárny. Priestupkové konania majú svojou povahou charakter trestného konania, preto musí platiť, že správny orgán je povinný dokázať obvinenému vinu, inak musí byť obvinený oslobodený. Napriek tomu, že sťažovateľovi vina preukázaná dôkazmi nebola, bol uznaný vinným z priestupku. Vzhľadom na charakter priestupkového konania je garantované aj obvinenému z priestupku právo na obhajobu, najmä právo vyjadriť sa k dôkazom a klásť svedkom otázku. Tieto všetky práva sťažovateľovi správne orgány upreli a sťažovateľ na to márne upozorňoval i správne súdy. Znalecký posudok považuje sťažovateľ za nezákonný dôkaz, ku ktorému mu bolo znemožnené včas sa vyjadriť, hoci bol správnymi súdmi považovaný za kľúčový dôkaz.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;...

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;...

Ako vyplýva z podanej sťažnosti, sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu týchto ním označených práv malo dôjsť rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 67/2015 z 22. októbra 2015 najmä preto, že najvyšší súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, riadne sa nezaoberal sťažovateľovými argumentmi obsiahnutými v odvolaní, o ktorom rozhodoval a v konečnom dôsledku tým, že najvyšší súd potvrdil ako vecne správny rozsudok krajského súdu napriek tomu, že pre takýto postup neboli splnené podmienky, pretože rozhodnutie žalovaného je nezákonné a bolo vydané v konaní na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu zaťaženého navyše viacerými procesnými vadami v postupe správnych orgánov.

Najvyšší súd odôvodnil rozsudok sp. zn. 8 Sžo 67/2015 z 22. októbra 2015 takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom preskúmovacieho konania bolo rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného zo dňa 06. 05. 2013, č. SVS-OP1-2013/011666/TDL, ktorým bolo podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu Spišská Nová Ves, odboru všeobecnej vnútornej správy č. ObU-SN-OVVS-GL-2013/00118/11/LUK zo dňa 29.01.2013. ...

Odvolací súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci a zistenia protiprávneho konania zo strany žalobcu. Protiprávne konanie žalobcu, ktorým došlo k spáchaniu priestupku je vo výroku prvostupňového rozhodnutia ako aj v rozhodnutí o odvolaní vymedzené dostatočne určite. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v oboch rozhodnutiach bolo náležite vyhodnotené hodnotenie dôkazov. Znaleckým posudkom [REDAKOVANÉ] bolo vyvrátené

tvrdenie žalobcu, že si zranenia spôsobila poškodená sama, keď po pustení kabelky si sadla na zem. Znalec v znaleckom posudku sa jednoznačne vyjadril, že : „Mechanizmus vzniku zistených poranení zodpovedá tomu, ako to uvádzala poškodená, ale i svedkyňa [REDACTED]. Poranenia nemohli vzniknúť tak, ako uvádzajú žalobca a jeho manželka - svedkyňa [REDACTED]. Pád na zem, ktorý uvádzala poškodená, musel byť vyvolaný pôsobením vonkajšieho násilia na telo poškodenej, napr. sotením, alebo zhodením poškodenej po jej chytení okolo krku a pod. Poranenia na tele nemohli vzniknúť spontánne, ale museli byť spôsobené vonkajším násilím a je možné predpokladať, že komplex uvedených poranení na tele poškodenej veľmi pravdepodobne vznikol zavinením cudzej (inej) osoby“

Správny súd pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 20.06.2007, sp. zn. 2Sž-o-KS/92/2006)

Pokiaľ ide o námietky ohľadne znaleckého posudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že osobe znalca ustanovením do konkrétneho priestupkového konania vzniká zodpovednosť za riadne a včasné splnenie zadanej úlohy pod sankciou poriadkového, administratívneho alebo trestného postihu. Potom, pokiaľ žalobca chcel spochybniť závery znalca, bolo jeho povinnosťou predložiť k týmto tvrdeniam také relevantné dôkazné prostriedky, ktoré by jednoznačné odborné závery znalca spochybnili.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca takéto dôkazné prostriedky nepredložil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má naopak zo znaleckého posudku za preukázané, že tento posudok po formálnej stránke nevykazuje nedostatky. Po stránke obsahovej je znalecký posudok dostatočne preskúmatel'ný a zrozumiteľný, obsahuje podklady súvisiace so spisom správneho orgánu a z nich vyplývajúce zistenia. Pre najvyšší súd z uvedeného znaleckého posudku nevyplývajú žiadne pochybnosti o jeho vierohodnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zo strany žalobcu došlo k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, tak ako bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak, ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.»

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Pokiaľ odvolací súd využije možnosť poskytnutú mu § 219 ods. 2 OSP, t. j. v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodením napadnutého rozhodnutia, obmedzí sa v odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, odôvodnenie jeho rozhodnutia z hľadiska naplnenia ústavných požiadaviek formulovaných v čl. 46 ústavy je potrebné posudzovať v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaných odôvodnení rozsudkov krajského i najvyššieho súdu dospel k záveru, že všeobecné súdy dali jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil. Rozsudok najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu vysvetlili ako všeobecné súdy dospeli k záveru, podľa ktorého je napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zákonné. Ako vyplýva z ich obsahu, správne súdy sa zaoberali spôsobom vyhodnotenia výsledkov dokazovania správnymi orgánmi, ako aj tvrdeniami sťažovateľa o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci.

Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ dôvodil ďalej tým, že najvyšší súd potvrdil ako vecne správny rozsudok krajského súdu napriek tomu, že krajský súd sa nezaoberal námietkami sťažovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave správnymi orgánmi a ich procesnými pochybeniami.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Najvyšší súd sa osobitne zaoberal i znaleckým posudkom predloženým v priestupkovom konaní, pričom dospel k záveru, že tento posudok po formálnej stránke nevykazuje nedostatky, po obsahovej stránke je dostatočne preskúmateľný a zrozumiteľný a nevyplývajú z neho žiadne pochybnosti o jeho vierohodnosti.

Pokiaľ správne orgány vychádzali pri rozhodovaní z tohto znaleckého posudku ako z jedného z dôkazov preukazujúcich vinu sťažovateľa a sťažovateľ napadol takto vydané rozhodnutie žalobou na správnu súde, bolo jeho procesnou povinnosťou tvrdenú nezákonnosť tohto dôkazu alebo nesprávnosť jeho záverov preukázať, resp. na jej preukázanie označiť dôkazy, čo však neurobil. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na viaceré verzie priebehu skutku formulované poškodenou, bolo vecou správnych orgánov, aby s ohľadom na všetky dôkazy vykonané v konaní, ustálili skutkový stav veci. Správne orgány tak s poukazom na závery znaleckého posudku i urobili.

Ústavný súd je toho názoru, že v prípade sťažovateľa nemožno považovať závery rozsudku najvyššieho súdu za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie sťažovateľom označených základných práv alebo slobôd.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť smerujúcu proti porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V prípade sťažovateľa z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ bola odmietnutá jeho sťažnosť v časti samotného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemôže obstať ani v spojení s čl. 12 ústavy. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd tak nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v kontexte posúdenia možného porušenia

sťažovateľom označených ustanovení ústavy umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jej sťažnosti.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2016